

The Millie Arbesfeld
Midreshet Yom Rishon

Sunday Morning Learning Program for Women

WWW.MIDRESHETYOMRISHON.ORG

**The Mikdash in
the Modern
Milieu**

Mrs. Hadassah Frankel

ה' אדר א' תשע"ט / Sunday, February 10, 2019

Introduction

(1) שמות כה:ה
ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם:

(2) ספר החינוך צ"ה:א'
מצות בנין בית הבחירה - לבנות בית לשם ה', כלומר שנהיה מקריבים שם קרבנותינו אליו, ושם תהיה העליה לרגל וקבוץ כל ישראל בכל שנה, שנאמר ועשו לי מקדש.

(3) ילקוט שמעוני, רמז תע"ט
ר' חנינא אמר חורי כי ממזרח שמש ועד מבואו גדול שמי בגוים ובכל מקום מוקטר מוגש לשמי ומנחה טהורה וכי יש קמיצה והקטרה בבבל, אלא אמר הקב"ה הואיל ואתם מתעסקין בהן מעלה אני עליכם כאילו אתם מקריבין אותם.

אמר רבי אסי מפני מה מתחילין לתינוקות בתורת כהנים יתחילו להן מבראשית, אמר הקב"ה הואיל והתינוקות טהורים והקרבנות טהורים יבואו טהורים ויתעסקו בטהרות.

Background: קרבנות

(4) ויקרא א:ג
אם-עלה קרבנו מוֹהֲבָקָר וְכָר תְּמִים יִקְרִיבוּ אֵלֶיךָ מוֹעֵד יִקְרִיב אֹתוֹ לְרִצְנוֹ לִפְנֵי ה'

(5) ויקרא ב:א
וְנָפֵשׁ כִּי-תִקְרֵיב קָרְבָנוּ מִנְחָה לֵה' סֶלֶת יִהְיֶה קָרְבָנוּ וַיִּצַק עָלֶיהָ שֶׁמֶן וַתֵּנוּ עָלֶיהָ לִבְנֶה::

(6) ויקרא ג:א
וְאִם-זֶבַח שְׁלָמִים קָרְבָנוּ אִם מוֹהֲבָקָר הוּא מִקְרִיב אִם-זֶכֶר אִם-זָקָה תְּמִים יִקְרִיבוּ לִפְנֵי ה':

(7) ויקרא ד:ב
דָּבָר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר נָפֵשׁ כִּי-תִחַטָּא בְשִׁגְגָה מִכֹּל מִצְוֹת ה' אֲשֶׁר לֹא תַעֲשִׂינָהּ וְעָשְׂהָ מֵאֲחַת מִהֲנֶה

(8) ויקרא ה:יז, יט
וְאִם-נָפֵשׁ כִּי תִחַטָּא וְעָשְׂתָהּ אֲחַת מִכֹּל-מִצְוֹת ה' אֲשֶׁר לֹא תַעֲשִׂינָהּ וְלֹא-יָדַע וְאָשָׁם וְנָשָׂא עוֹנוֹ: ...
אָשָׁם הוּא אָשָׁם אָשָׁם לֵה'

(9) ויקרא ה:כא
וְנָפֵשׁ כִּי תִחַטָּא וְנָשָׂה מֵעַל בִּיהֶגְהָ וְכֹחֶשׁ בַּעֲמִיתוֹ בְּפִקְדוֹן אוֹ-בְתִשּׁוּמַת יָד אוֹ בְגִזְל אוֹ עֲשָׂק אֶת-עֲמִיתוֹ:

10) Rabbi Menachem Liebtog

Parshat Vayikra – The Korban Yachid

I. Korban N'dava –Voluntary Offerings (Chapters 1-3)

- A. Olah** – the entire korban is burnt on the mizbayach
1. Bakar – from cattle (1:1-9)
  2. Tzon – from sheep (1:10-13)
  3. Of – from fowl (1:14-17)
- B. Mincha** – a flour offering
1. Solet – plain flour mixed with oil and l'vonah (2:1-3)
  2. Ma'afeh Tanur – baked in the oven (2:4)
  3. Al Machavat – on a griddle (2:5-6)
  4. Marcheshet – on a pan (plus miscellaneous general laws) (2:7-13)
  5. Bikurim – from the first harvest (2:14-16)
- C. Shlamim** – a peace offering, of which part is eaten by the owner
1. Bakar – from cattle (3:1-5)
  2. Tzon – from sheep (3:6-11)
  3. Ayz – from goats (3:12-17)

II. Korban Chovah – Mandatory Offerings (Chapters 4-5)

- A. Chatat**
1. **For a General Transgression** – laws organized according to violator
    - a. Par Kohan Mashiach (High Priest) – a bull (4:1-12)
    - b. Par He'elem Davar (Bet Din) – a bull (4:13-21)
    - c. Se'ir Nasi (Prince) – a male goat (4:22-26)
    - d. Nefesh (Layman) – a female goat or female lamb (4:27-35)
  2. **For Specific Transgressions** – "Oleh V'yored"
    - a. A Rich Person – a female goat or lamb (5:1-6)
    - b. A Poor Person – two birds (5:7-10)
    - c. A Very Poor Person – a plain flour offering (5:11-13)
- B. Asham** – always an ayil (ram)
1. **Asham Me'ilot** – taking from Temple property (5:14-16)
  2. **Asham Talui** – unsure if one sinned (5:17-19)
  3. **Asham G'zeilot** – stealing from another (5:20-26)

Rationale of קרבנות

Approach #1

11) רמב"ם, מורה נבוכים, ג:לב

ההנהגה בעצמה מן המנהיג ההוא ית' באו דברים רבים בתורתנו - והוא שאי אפשר לצאת מן ההפך אל ההפך פתאום - ולזה אי אפשר לפי טבע האדם שיניח כל מה שהרגיל בו פתאום.

וכאשר שלח האלוה 'משה רבנו' לתתנו "ממלכת כהנים וגוי קדוש" בידיעתו ית'... ולהנתן לעבודתו... - והיה המנהג המפורסם בעולם כולו שהיו אז רגילים בו והעבודה הכוללת אשר גדלו עליה - להקריב מיני בעלי חיים בהיכלות ההם אשר היו מעמידים בהם הצלמים ולהשתחוות להם ולקטר לפנייהם והעבודים והפרושים היו אז האנשים הנתונים לעבודת ההיכלות ההם העשויים לכוכבים (כמו שבארנו)

- לא גזרה חכמתו ית' ותחבולתו המבוארת בכל בריאותו שיצונו להניח מיני העבודות ההם כולם ולעזבם ולבטלם כי אז היה זה מה שלא יעלה בלב לקבלו כפי טבע האדם שהוא נוטה תמיד למורגל;

והיה דומה אז כאילו יבוא נביא בזמננו זה שיקרא לעבודת האל-וה ויאמר האל-וה צוה אתכם שלא תתפללו אליו ולא תצומו ולא תבקשו תשועתו בעת צרה אבל תהיה עבודתכם מחשבה מבלתי מעשה:

ומפני זה השאיר ית' מיני העבודות ההם והעתיקם מהיותם לנבראים ולענינים דמיוניים שאין אמיתות להם - לשמו ית' וצונו לעשותם לו ית'. וצונו לבנות היכל לו "ועשו לי מקדש" ושיהיה המזבח לשמו "מזבח אדמה תעשה לי" ושיהיה הקרבן לו "אדם כי יקריב מכם קרבן לה" ושישתחו לו ושיקטירוהו לפניו...

ואשוב אל כונתי ואומר כי כאשר היה זה המין מן העבודה - רצוני לומר ה'קרבנות' - על צד הכונה השניה והצעקה והתפלה וכיוצא בהם ממעשי העבודות יותר קרובות אל הכונה הראשונה והכרחיות בהגיע אליה

כל זה הענין - למעט זה המין מן העבודות ושלא יהיה ממנו אלא מה שלא גזרה חכמתו להניחו לגמרי. אבל התפילה והתחינה היא מותרת בכל מקום וכל מי שיזדמן.

רמב"ם Critique of

12) רמב"ן, ויקרא א:ט

אלה דבריו ובהם האריך והנה הם דברי הבאי ירפאו שבר גדול וקושיא רבה על נקלה:

- יעשו שולחן ה' מגואל שאיננו רק להוציא מלבן של רשעים וטפשי עולם- והכתוב אמר כי הם לחם אשה לריח ניחוח
- וגם כי לפי שטותם של מצרים לא תתרפא מחלתם בזה אבל תוסיף מכאוב
- והנה נח בצאתו מן התיבה עם שלשת בניו אין בעולם כשדי או מצרי הקריב קרבן וייטב בעיני ה' ואמר בו (בראשית ה כא) וירח ה' את ריח הניחוח וממנו אמר אל לבו לא אוסיף עוד לקלל את האדמה בעבור האדם (שם) והבל הביא גם הוא מבכורות צאנו ומחלביהן וישע ה' אל הבל ואל מנחתו (שם ד ד) ולא היה עדיין בעולם שמץ ע"ז

Approach #2

13) רמב"ן, ויקרא א:ט

ויותר ראוי לשמוע הטעם שאומרים בהם כי בעבור שמעשי בני אדם נגמרים במחשבה ובדבור ובמעשה צוה השם כי כאשר יחטא יביא קרבן יסמוך ידיו עליו כנגד המעשה ויתודה בפיו כנגד הדבור וישרוף באש הקרב והכליות שהם כלי המחשבה והתאוה והכרעים כנגד ידיו ורגליו של אדם העושים כל מלאכתו ויזרוק הדם על המזבח כנגד דמו כפי שחשוב אדם בעשותו כל אלה כי חטא לאלקיו בגופו ובנפשו וראוי לו שישפך דמו וישרף גופו לולא חסד הבורא שלקח ממנו תמורה וכפר הקרבן הזה

רמב"ן Critique of

14) Rabbi Yaakov Bieler

Difficulties with Ramban's hypothesis:

a) Not all sacrifices involve the organs and substances that Ramban cites.

While Ramban's explanation of aspects of the sacrificial ritual are interesting and moving, once one begins to think critically about his presentation, numerous questions arise: If a poor individual's sacrifice is to be viewed as importantly as that of a wealthier individual,[7] how is atonement to be achieved when one brings a dove[8] or flour offering.[9] In these instances, particularly in the latter case, there is less or none at all of laying on of hands, confession, burning of innards, kidneys, and limbs, and casting of blood. Does the absence of these aspects of the sacrifice impair its power to atone?

And if not, then perhaps these components of animal sacrifice are not intrinsic to the expiation of one's sins?

b) Not all sacrifices appear to be intended as responses to transgressions.

Furthermore, it is striking that the Tambar's symbolic explanation of what sacrifices represent, seems to apply only to a minority of the categories of sacrifices that were offered within the Temple context, i.e. sin offerings[10] and guilt offerings.[11] Yet instead of making his comment on the verses specifically dealing with such offerings, the commentator connects his explanation with the ninth verse of the entire book of VaYikra, suggesting that this perspective should apply to any and all Korbanot equally. Should we therefore draw the conclusion that in Ramban's view, man is so sinful, that he needs to be constantly reminded by means of every sacrifice that he offers, whether or not the offering is explicitly associated with specific sins, of his flaws and constant need for forgiveness?

Approach #3

15 ספורנו, ויקרא א:א

אדם כי יקריב מכם כי יקריב מעצמכם בוידוי דברים והכנעה על דרך ונשלמה פרים שפתינו וכאמרו זבחי אלהים רוח נשברה, כי אין חפץ בכסילים המקריבים בלתי הכנעה קודמת,

16) Rabbi Shlomo Riskin, Torah Lights

Leviticus begins with God calling to Moses and presenting a command which is the theme of the entire book and perhaps of all life: "Speak to the children of Israel, when *any human being* (in Hebrew *adam*) of you shall bring from themselves a sacrifice to God from the cattle, from the herd or from the flock..." (Lev. 1:2).

Adam is, after all, the most universal term for person, since it evokes the first human who ever lived and from whom every single person in existence is descended, and is the root word of *adamah*, earth, from which all life emanates. Not only does *adam* seem out of place in this particular context, but if we remove the word *adam*, the verse still makes perfect sense.

Hence, the Torah is teaching that the essence of the human being is his need, and his ability, to sacrifice. Inherent in the logic behind this concept is the most fundamental aspect of the human predicament. Only the human being, among all other physical creatures of the world, is aware of his own limitations, reflecting on his own mortality. And since Adam is aware of the painful reality that no matter how strong, powerful or brilliant he may be, he will ultimately be vanquished by death, his only hope is to link himself to a being and a cause greater than he, which was there before he was born and which will be there after he dies.

Most people amass wealth and material goods in order to utilize them for themselves, to enjoy them in a physical, here-and-now sense. But mortality teaches that our material possessions do not really belong to us; one day we will be forced to leave them and the entire world behind, and they will often fall into the very opposite hands to those we would

have liked to have received them. Hence the real paradox: only those objects which we commit to a higher cause, which we give to God, to His Temple, to His Study Hall, to His home for the sick, to His haven for the poor – only those are truly ours, because they enable us to live beyond our limited lifetime, perhaps to all eternity. Only that which we sacrifice is really ours!

The expressions of sacrifice are various, but common to building a yeshiva or funding a new hospital wing to ease the sufferings of humanity, is that both link us to a greater good, a hope for the future. I may die, but to the extent that I devoted my life to causes that will not die, that live on, then I also live on. Sacrifice makes it possible to bathe in the light of eternity.

Approach #4

17) Rabbi Shmuel Goldin, *Unlocking the Torah Text*

In contrast to classical “sacrifices,” consumed entirely on the altar, korbanot were, in large measure, shared meals with God. Faced with the naturally developing distance between man and his Creator, forced to address the separation from God that results from sin, the Torah proposes a path, astoundingly profound in its simplicity: invite God to your table.

A korban, deriving from the root word karov, “to draw near”, is the mechanism through which an individual can begin to repair and reestablish his relationship with a personal God. Just as, in the human realm, a shared meal is a powerful relational tool, so too, a meal consumed with God’s symbolic participation can begin to address His estrangement from our lives.

Consumed with pomp and circumstance in the very shadow of the Holy Temple – with some portions placed upon the altar and others shared with the priests and, often, with the supplicants themselves – each korban became a potentially powerful rehabilitative tool. God’s presence as an invited, honored guest was palpable and concrete. To the participants these observances were far from meaningless rituals. They were, instead, shared meals with God, the first steps back to a fuller awareness of the Divine in their lives.

18) Rabbi David Orlofsky: A מושל

Concluding Thoughts

(19) משנה אבות א:ב

שמעון הצדיק היה משירי כנסת הגדולה.
הוא היה אומר, על שלשה דברים העולם עומד, על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים.

יהי רצון מלפניך ה' אלוהינו ואלוהי אבותינו שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך ושם נעבדך ביראה

כימי עולם וכשנים קדמוניות.